

Cel mai tare

Aceasta era o zi plăcută pentru Hermann Beckmann, când se întorcea de la triere, cu o bandă roșie la pălărie și un buchet de flori din flori artificiale la piept. „Marina imperială” se spusese. Aceasta era altceva decât „infanterie” sau chiar „convoi”. Viață de marină – viață de marinar! Aici se deschid perspective despre care Hermann cel mult visase până atunci. El era brutar de meserie. Nu era un meșteșug ușor meseria de brutar, mai ales în vremurile acelea. Era multă muncă grea și lungă și puțin somn. În plus, câștigul era la limită. Oricum, cu toată munca, Hermann tot găsisese timp suficient să viziteze birtul, punctul culminant al distracției pentru el. Dacă ar fi fost cinstit față de sine însuși, și-ar fi spus că lungă ședere în birt, la bere și la jocul de cărți era motivul principal că avea parte de prea puțin somn. Acasă, la mama sa temătoare de Dumnezeu și la bunicul său evlavios, vestea că fusese recrutat la marină a declanșat mai puține sentimente bucuroase, decât ca recrut începător. Că fiul și nepotul trebuia să devină soldat, amândoi găseau că este bine și în ordine. Dar de ce se temeau ei era situația că viața liberă de marinar ar putea să-l tragă pe băiat și mai mult în vârtejul păcatului și al lumii. Hermann nu era numai ușuratic. El aparținea acelor firi nemulțumite, care au în toate ceva de obiectat și critică totul într-un mod rău, înainte de toate decretul autorităților. Deja ca ucenic frecventase mult casa unui comunist. Veninul pe care îl conțineau scrierile și învățăturile acestui om și-a făcut efectul asupra băiatului care abia depășise vârsta copilăriei. Sămânța bună, Cuvântul lui Dumnezeu, care fusese semănată în inima sa de mama și de bunicul, fusese smulsă de cel rău. Tot ceea ce copiii îi învățau pe oameni era doar numai pălăvrăgeală stupidă, destinată să-i prostească. Biblia era o lucrare omenească, o carte plină de povești și contradicții, și ce era scris în ea servea numai la asuprirea clasei muncitoare. Felul acesta de interpretare a Sfintei Scripturi a sunat dulce în urechile tânărului imatur și folosise cu predilecție fiecare ocazie oferită, să-și etaleze acasă și în altă parte înțelepciunea câștigată. Deoarece era o muncă grea să-și convingă fiul de absurditatea noilor sale idei, mama își căutase tot mai mult refugiul în rugăciune. *Dumnezeu* trebuia să lumineze această inimă orbită. Și ca El s-o facă, ea a stăruit în aceasta până la sfârșitul ei. Ea a murit încă înainte ca Hermann să plece în armată. Unul dintre ultimele sale cuvinte către fiul ei a fost: „Hermann, te voi revedea”.

La început nu părea că speranța mamei se va împlini. Hermann se bucura din plin de libertatea vieții soldățești. El își făcea de cap mai rău decât cei mai mulți dintre camarazii săi. În înjurături și în expresii ordinare era meșter. Pe lângă aceasta era un soldat destoinic, își făcea datoria și era punctual. Serviciul pe nava de război era sever, dar îi făcea bucurie. Înainte de toate îl bucura că în echipaj nu era niciun dojenitor incomod. Camarazii erau toți la fel – un anturaj vesel.

Apoi, Hermann s-a îmbolnăvit. A fost trimis pe uscat și a ajuns în lazaret. Nu știa ce a pățit, știa numai că boala era destul de serioasă, așa că viața îi era primejduită. Dar de aceasta puțin îi păsa lui Hermann. Conștiința sa era împietrită, iar expresiile sale n-au devenit mai delicate în zilele de boală, decât fuseseră mai înainte. Duminica avea loc serviciu divin în lazaret. Lui Hermann îi făcea cea mai mare plăcere că nu trebuia să participe la el, pentru că medicul prescrisese repaus total la pat.

Dar într-o duminică a fost totuși detașat la serviciu divin și aceasta a fost așa:

Hermann era un jucător de cărți pătimaș. Într-o duminică după-amiază n-a mai putut să suporte să privească inactiv jocul camarazilor care aveau voie să se dea jos din pat. El s-a sculat, împotriva interdicției categorice a medicului, și s-a amestecat printre jucători. Alții au făcut același lucru și în curând aproape toți bolnavii, care zăceau în sală ședeau în grupe împreună și

jucau. Aceasta era doar o schimbare în monotona viață a lazaretului. Ofițerul de serviciu a intrat pe neașteptate. Răufăcătorii s-au privit speriați unii pe alții. Aceasta va aduce o pedeapsă frumoasă. Dar ofițerul de serviciu era bine dispus și a judecat cazul blând. Pedeapsa pe care a dictat-o consta în aceea, că toți trebuiau să participe la serviciul divin care avea loc în lazaret la ora trei. Au răsuflat ușurați. Treaba a fost plictisitoare, dar suportabilă. Ce-i drept, n-au dus lipsă de remarci dușmănoase despre popime și palavre preoțești. Mai ales Hermann înjura despre „treburile neroade”. El ședea în capelă plin de agitație interioară, decis mai mult decât oricând, să lupte împotriva tuturor acestor lucruri atât de urâte de el. Niciodată nu se va pleca în fața lor; niciodată nu va deveni un om descurajat și un om bisericos.

Serviciul divin a început. Un preot vârstnic, venerabil, a urcat la amvon. În timp ce stătea acolo și își lăsa privirile să rățăcească peste ascultători, orga a început cu coralul cunoscut:

„Cum să Te primesc
Și cum Te voi întâlni?”

Approape niciunul nu lua parte la cântat, deși erau multe cărți de cântări la îndemână. Hermann râdea lăuntric. Acest început jalnic îl bucura de nestăpânit.

După ce prima strofă a frumoasei cântări fusese cântată, sau mai bine zis, necântată, preotul i-a rugat prietenos să cânte totuși și ei și a cântat el însuși a doua strofă cu glas tare. Felul blând al bătrânului nu și-a ratat efectul. În curând cântau toți; nici Hermann nu putea să se sustragă influenței bune și intona încet cântarea cunoscută lui din școală. Apoi a urmat o predică simplă, pe care a putut s-o înțeleagă oricine. Preotul a vorbit despre venirea lui Hristos pe pământ ca Mântuitor al lumii, despre moartea Sa de cruce și despre biruință și înviere; apoi a vorbit despre venirea Sa încă viitoare ca Împărat al împăraților și în cele din urmă ca Domn al domnilor pentru judecata finală. El a vorbit despre vină și ispășire, despre puterea lui satan și dorința sa de a-i pierde pe oameni, și în contrast cu aceasta, despre osteneala dragostei lui Dumnezeu de a-i lumina și salva pe oameni.

Era ciudată transformarea care se produsese între timp. Toți ascultau atenți, chiar și Hermann. El se simțea ca și când venea Unul mai tare peste el, căruia nu putea să I se împotrivească. Nu era el un pierdut? Nu se afla el în puterea unei ființe înspăimântătoare, a unui puternic pe care nu-l cunoștea, dar care îl forța la supunere?

Și nu era el, în fond, un om nefericit? Liniștit și introvertit, el s-a întors în salonul de spital și s-a culcat iarăși în pat. Și camarazii au rămas tăcuți. Părea că nimeni nu are chef să se amestece în dispută despre cele auzite în capelă.

În noaptea următoare, Hermann a avut un vis rău. El se vedea urmărit de figuri întunecate, care voiau să-i ia viața. În teama sa a strigat tare, încât soldatul de serviciu a intrat în salon și a întrebat ce se întâmplă. Temerile îndurate în vis au fost înlocuite de întrebări anxioase. Nu păcătuisese el grav față de Dumnezeu? Nu avea el în urma sa o viață vicioasă, nelegiuită? Nu trebuia Dumnezeu să-l pedepsească din cauza multelor sale cuvinte și fapte, și n-ar trebui să fie îngrozitor să cadă în mâinile unui Dumnezeu sfânt? În cele din urmă a făcut ca vameșul din cunoscuta pildă, care se lovea în piept și striga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Comportarea liniștită, pe care a afișat-o în următoarele zile, a făcut senzație în mod firesc printre camarazi. Așa cum el îi batjocorise de multe ori pe alții, așa îl batjocureau ei acum pe el. „Oare ai devenit o femeie bătrână?”, se spunea ironic. „Să mergem la preot pentru tine și să-ți luăm un Nou Testament?” Cuvintele batjocoritoare au o parte bună. Un Nou Testament – da, acesta ar putea să ajute acum. Dar din cauza aceasta nu trebuie să alerge la preot. El însuși are unul. Bunicul i-L dăduse cu el când a plecat pe mare și în plus a spus: „Este lucrul cel mai bun pe

care pot să ți-l dau. În Cartea aceasta poți să-ți găsești mântuirea veșnică. Cu aversiune luase atunci volumul simplu și îl pusese dedesubt în cufărul său. Acum a scos Testamentul din ascunzătoare și a citit. N-a durat foarte mult și atunci a aflat că bunicul spusese adevărul. Cartea l-a condus la Isus, Fiul fecioarei, Fiul lui Dumnezeu. Ea l-a dus la Golgota, la cruce, unde Hristos a suferit și a murit pentru păcătoși, la fel și pentru el. Puternicul Său cuvânt: „S-a sfârșit!” i-a atins inima. Crezând, și-a găsit refugiul la El, la Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, la bunul Păstor, care Și-a dat viața pentru oile Sale, și astfel a găsit odihnă pentru sufletul său. Știa că păcatele sale erau iertate. Dumnezeu îl acceptase. Era mântuit. Pe când părăsea lazaretul, el era sănătos în trup și-n suflet. Cele vechi se duseseră. Totul se făcuse nou. Rugăciunile mamei fuseseră ascultate mai repede și mai minunat decât ar fi crezut ea însăși că este posibil.

Hermann n-a mai fost mult pe mare. Într-o călătorie spre Indiile de Vest a suferit un accident grav. Cu un sac greu de făină în spate, el a căzut printr-un chepeng într-o încăpere situată adânc. De atunci, puterea sa se frânsese. El a trebuit să renunțe la meseria sa și a devenit un om slab, suferind. Dar această lovitură a sorții n-a putut să-i tulbure fericirea. El a rămas un om vesel, care a mai fost pentru mulți oameni o mărturie despre harul de care a avut el însuși parte. Acum câțiva ani a adormit în pace.

Titlul original: „Der Stärkere”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 148-154.